

Arrest

nr. 45 540 van 29 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese uit Kumanovë en bent u, Macedonisch staatsburger. Op 8 juni 1997 werd uw echtgenoot M.(...) B.(...) in Griekenland veroordeeld wegens handel in verdovende middelen. Hij bleef negen jaar en zes maanden opgesloten alvorens hij werd vrijgelaten en naar Macedonië terugkeerde. Vijf à zes maanden voor uwkomst naar België kreeg uw echtgenoot bezoek van enkele mannen die hem wilden spreken. Ze spraken Servo-Kroatisch. U weet niet waarover het precies gaat, maar uw echtgenoot vertelde u dat het te maken had met zijn opsluiting in Griekenland. Die mannen zijn nadien nog twee à drie keer teruggekomen. Bij het laatste bezoek, een week voor uw vertrek naar België werd uw echtgenoot geslagen. Ze dreigden

ermee hem de volgende keer te doden. Uiteindelijk verliet u samen met uw echtgenoot en uw drie minderjarige kinderen op 30 augustus 2009 Macedonië en kwam u naar België waar u op 1 september 2009 asiel vroeg. U bent in het bezit van een attest waaruit blijkt dat u de Macedonische nationaliteit hebt en uw geboorteakte.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan geven. U heeft immers onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou kunnen blijken.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot M.(...) B.(...). In het kader van de asielaanvraag van uw man werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[...]

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, B. M.. Verzoekster bevestigt dit ook in haar verzoekschrift van 26 maart 2010 (zie p. 2, II). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 45 539 van 29 juni 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van B. M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en diens echtgenote aangaande de voorgehouden problemen met Shaban.

Verzoeker doet geen enkele poging om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of weerleggen.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen en zijn straf volledig heeft uitgezeten, doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Daarenboven legt verzoeker ook geen bewijzen voor van zijn beweerde problemen met Shaban, terwijl hij naar zichzelf verklaart, hiervoor meerdere malen naar de politie is geweest om klacht neer te leggen.

Zijn uitleg dat hij hiervan geen ontvangstmelding of afschrift heeft gekregen, is een blote bewering en heft de vaststelling omtrent de afwezigheid van enig bewijs dienaangaande niet op.

Ook deze vaststelling draagt bij tot het besluit dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

Zo verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat luidens de informatie van het Commissariaat-generaal zelf blijkt dat corruptie bij de politie een probleem blijft, leest de Raad in de eveneens bestreden beslissing dat uit diezelfde informatie -waar verzoeker evenwel niet verder op in gaat- ook blijkt dat er op dit vlak serieuze verbeteringen merkbaar zijn: "Meer gerichte interne onderzoeken, gekoppeld aan het werk van de ombudsdienst zorgden in 2008 voor een daling van de straffeloosheid. Het interne controle-orgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (PSU) staat in voor het onderzoek naar beschuldigingen tegen de politie. In 2008 raadde PSU disciplinaire sancties aan ten opzichte van 90 politie-officieren en diende een klacht in tegen 75 politie-agenten. Bovendien houden tal van internationale organisaties toezicht op politie-operaties en adviseren zij het Ministerie van Binnenlandse zaken bij politiehervormingen. Er wordt uit deze hoek tevens bijstand geleverd bij de opleiding van politie-agenten met het oog op het bestrijden van corruptie. In 2003 werd reeds een actieplan aangenomen om de georganiseerde misdaad aan te pakken. Twee jaar later werd binnen het Ministerie van Binnenlandse zaken een departement voor georganiseerde misdaad opgericht en met het oog op betere regionale samenwerking werd een Memorandum van Samenwerking ondertekend. Binnen het parket werd tot slot een eenheid voor vervolging van daders van georganiseerde misdaad en corruptie geïnstalleerd. Bovenstaande maatregelen zorgden er dan ook voor dat er een goede vooruitgang geboekt werd in de strijd tegen de georganiseerde misdaad en tegen de drugscriminaliteit."

Verzoeker brengt zelf geen elementen aan die deze informatie weerleggen zodat ze dan ook onverkort blijft gelden.

Daarenboven is het argument dat corruptie bij de politie in verzoekers land van herkomst een probleem is, geen verschoningsgrond voor de tegenstrijdigheden in de verklaringen.

Hoe dan ook, verzoeker toont niet aan dat -indien hij inderdaad problemen heeft met de Shaban en diens aanhangers, quod non- hij hiertegen geen bescherming kan bekomen van de autoriteiten in zijn land van herkomst.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts minimale pogingen -waarvan hij trouwens geen enkel begin van bewijs neerlegt en waarvan zijn echtgenote helemaal niet op de hoogte was (zie verhoorverslag echtgenote van 8 februari 2010, p. 8, 10)- zou hebben heeft ondernomen om deze bescherming te verkrijgen.

Verzoekers verweer dat het vanwege de Commissaris-generaal onredelijk is te stellen dat hij ook nog klacht had moeten indienen tegen de politie, neemt de Raad niet aan.

Volgens de informatie van het Commissariaat-generaal, vervat het administratief dossier -die door verzoeker niet betwist wordt-, blijkt immers dat "elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn het recht heeft om bij de regionale of lokale politie-eenheden een klacht tegen de politie neer te leggen. De politie is verplicht om de klacht te onderzoeken en om binnen een periode van 30 dagen na de klacht de aanklager een gemotiveerd antwoord te geven over de genomen maatregelen. Daarnaast kan er een strafrechtelijke klacht bij het Openbaar Ministerie, een onafhankelijk overheidsorgaan, ingediend worden tegen machtsmisbruik door de politie. Verder kan er nog opgemerkt worden dat tegen elke gerechtelijke of administratieve uitspraak een beroep mogelijk is. Voorts kan men terecht bij de Ombudsman die in Skopje kantoor houdt. Ten slotte kan men ook terecht bij een aantal NGO's die personen bijstand verlenen als ze een klacht willen indienen tegen machtsmisbruik door de politie. In 2004 werd met steun van de 'OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) spillover monitor mission to Skopje' en het 'Foundation Open Society Institute – Macedonia' (FOSIM) het 'Human Rights Support Project' (HRSP) opgestart. Het doel ervan is om gratis wettelijke bijstand te verlenen aan vermeende slachtoffers van machtsmisbruik door de politie en om hulp te bieden om klacht neer te leggen via de verschillende bestaande administratieve en wettelijke mechanismen. Sinds november 2006 beschikt het HRSP ook over een gratis telefoonnummer waar burgers machtsmisbruik door de politie kunnen melden."

Hieruit blijkt dat redelijke maatregelen werden genomen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade.

Verzoeker ondernam geen enkele poging om zich te wenden tot een hogere autoriteiten, een NGO of internationale organisatie om zijn voorgehouden problemen met de lokale politie aan te klagen.

De Raad meent dat dergelijke handelwijze van verzoeker niet volstaat om aan te tonen dat hij alle mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te verkrijgen in eigen land, noch dat de overheid in zijn land onwillig is om bescherming te verlenen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat een ongeloofwaardig relaas evenmin als basis kan dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat bovendien niet voldaan is aan één van de toepassingsvoorwaarden voorzien in artikel 48/4 §1 van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker toont immers niet aan dat hij zich niet onder de bescherming van de overheden van zijn land van herkomst kan stellen.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 8 februari 2010 in bijzijn van zijn advocaat de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE